

El grup guanyador del Sona9 del 2003 edita el seu primer disc, 'Branques', que presentarà el 24 d'abril a L'Espai

Carles Matamoros
BARCELONA

'Branques', disc de debut dels Relk, ha esdevingut una de les últimes sorpreses de l'escena musical catalana. El grup d'Arenys de Munt ha sabut trobar l'equilibri entre poesia, música pop, bases electròniques i cançó tradicional.

Els Relk no són una banda convencional. El grup d'amics format per Jordi Bilbeny (lletres), Joan Vallcorba (composició), Maira Comalat (veus), Montse Majà (violoncel) i Coqui Castells (bateria i percussions) es distancia de l'acomodament del rock català i aposta per la independència i el risc. "Ens dirigim a tot tipus d'edats i públics. La nostra música no és cap producte, és el que sentim. No volem marcar línies entre estils musicals, però apostem

Relk: "Els mitjans creuen que els grups catalans fan fàstic"

Relk, un grup que aposta per la independència i el risc, en plena actuació

veu de Maira Comalat, que té el protagonisme en totes les cançons, que oscil·len entre el pop d'autor, el folk d'arrel i l'electrònica lleugera.

Un altre aspecte destacat és el bon acabat del disc, que compta amb la producció de Marc Parrot, "que ens va permetre fer un so més orgànic i mediterrani", i de Ricky Falkner i Jordi Mora, que "ens van ajudar a jugar amb les experimentacions electròniques i la veu".

En tot cas, *Branques* difícilment hauria sortit a la llum sense el guardó que Relk va aconseguir al concurs Sona9 (categoria de millor cançó d'autor del 2003), que els va obrir moltes portes. En aquest sentit, la banda admet que guanyar el premi "ens va ajudar molt" i creu que no tot-hom "té tanta sort" a la indústria musical catalana. Segons Jordi Bilbeny, "fa falta una estructura eficaç per ajudar els grups catalans que comencen i més suport de les discogràfiques, que haurien d'arriscar més. Nosaltres hem tingut sort, però hi ha molts altres grups que ni tan sols apareixen als mitjans i són desconeguts per al gran públic. De fet, la majoria dels mitjans creuen que el que és en català fa fàstic i prefereixen apostar per productes manufacturats. Això marca els gustos del públic, que consumeix el que li posen".

POP
Keane

Èpica sense guitarres

David Broc

KEANE. BARCELONA, RAZZMATAZZ 1, 13 DE MARÇ.

Els britànics Keane tenen la particularitat d'haver esdevingut un dels booms del 2004 en matèria pop sense necessitar l'ajut de les guitarres. El piano i la veu són protagonistes absoluts del seu discurs, que demostra, amb més o menys encert, que de vegades sobrevalorem el paper de la guitarra en l'entorn pop.

Mesos després de tocar en un Razzmatazz 3 que no es va arribar a omplir, els anglesos van esgotar les localitats al Razzmatazz 1: el globus segueix inflant-se i tot fa pensar que amb el pròxim àlbum poden ambicionar recintes de més aforament. Les comparacions amb Coldplay, doncs, ja no es queden únicament en el factor musical, sinó també en el mediàtic i popular. Tot i així, a Keane encara els queda un bon camí fins a arribar a l'estatus de la banda de Chris Martin, sobretot perquè en les cançons de *Hopes and Fears* encara es fa difícil trobar l'encert i la inspiració dels millors temes de Coldplay.

En tot cas, Keane van demostrar al Razzmatazz 1 que no són un mal grup. Sonen dignes, amb una explícita via d'apropament al pop d'ulls tristos i gestos èpics: busquen la melodia epidèrmica amb un defensable sentit de la grandiloqüència romàntica; sense res de nou ni cap aportació que sorprengui o captivi, però amb indiscutible olfacte. Tom Chaplin executa bé el seu paper de cantant tímid i antiestrella, i la resta de la banda recolza amb garanties la seva aportació. Tenen aparença de banda discreta amb sort i un parell de *hit singles* fulminants.

Fins aquí els pros. En contra de Keane, tot sigui dit, hi juguen un so massa uniforme i monotemàtic, unes estructures redundants i la sensació que poques coses discordants o diferents poden oferir-nos ja en la seva carrera: els nous temes que van sonar al Razzmatazz 1 quasi bé no es diferenciaven de la resta de repertori, en què van repassar tot el seu debut i van reservar per als bisos finals una esperada *This is the Last Time* i *Bedshaped*. Valoració final: no els enterrem encara.

per un so actual, propi del segle XXI, que, per posar-li una etiqueta, anomenem pop electrònic del Mediterrani", destaca Jordi Bilbeny.

En tot cas, els Relk tampoc renuncien a les reivindicacions polítiques. El mateix Bilbeny es declara "independentista radical extraparlamentari" i afirma que des del grup "no tenim cap problema a fer temes de caràcter polític". Tot i això, els Relk

prefereixen parlar d'altres temes, com ara "l'ésser humà, la bellesa, la creativitat i l'art". Segons el compositor Joan Vallcorba, "la nostra és una radicalitat diferent."

La seva personalitat apareix a *Branques*, un disc variat i peculiar que, segons els membres del grup, "refleix la visió mística i natural que nosaltres tenim de la vida". Aquest aire espiritual es manifesta amb la

JAZZ

Dave Douglas

El gran trescador

Pere Pons

Dave Douglas i NOMAD. 24È FESTIVAL DE JAZZ DE TERRASSA, NOVA JAZZ CAVA, 15 DE MARÇ.

El perfil *bopper* que defineix l'esperit del Festival de Jazz de Terrassa mai li ha estat obstacle per acollir propostes contemporànies i heterodoxes que, amb la qualitat per davant, eixamplin els horitzonts de l'aficionat *mainstream*. Acostumen a ser concerts que, a més de portar nou públic a la Nova Jazz Cava, permeten que els habituals vegin premiada la seva fidelitat amb la descoberta d'un enriquidor i plural concepte d'una música que no té límits en el seu creixement.

Fa uns dies se'n va fer càrrec de portar-ho a la pràctica el saxofonista de Chicago Ken Vandermark i la nit passada qui es va encarregar d'insuflar aires nous al cartell del certamen va ser el trompetista Dave Douglas al capdavant de la seva formació Nomad. Amb ella ha signat el

seu darrer disc, *Mountain Passages*, i ha deixat una vegada més constància que la progressió en la creació musical –com en qualsevol altre camp de l'art– és una qüestió d'actitud, originalitat i talent.

L'Espai de la Nova Jazz Cava es va revelar, una vegada més, com el club idoni per acollir aquest tipus de propostes que desprenen calidesa i requereixen proximitat de contacte. A l'escenari, una formació gens convencional amb tuba (Marcus Rojas), saxo clarinet i clarinet baix (Myron Walden), violoncel (Rubin Kodheli) i bateria (Tyshawn Sorey) liderada per la trompeta de Douglas, que va exhibir la capacitat d'esbrossar la carnalitat d'un jazz essencial tan aviat arrelat al folklore de la terra com a la complexitat de l'univers suburbà. Va exposar, en definitiva, un singular concepte de modernitat adherit a la tradició i engruixit per les branques nobles de la música de cambra i les sonoritats ètniques. En el seu passeig per les muntanyes Douglas no amaga en cap moment la seva condició de gran trescador apte per obrir-se camí en totes direccions des de la vall, la plana o qualsevol altra accident geogràfic i natural. Douglas és un músic superlatiu, un autèntic magatzem d'aprenentatges, coneixements i sensibilitat, que ha sabut abocar en el seu nou projecte tota aquesta saviesa acumulada. I compartir-la en directe, com vam fer els presents a la Nova Jazz Cava, va ser un regal que no té preu.